

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

1945

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
38 — ΤΣΩΡΤΣΙΛ — 38
ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Μὰ θὰ χρειαστοῦν χρήματα γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ ἴσως ἴσως καὶ μιὰ βιβλιοπωλικὴ ὀργάνωση; Νομίζω πὼς τὸ πρόβλημα τοῦτο δὲν εἶναι δυσυπέβλητο. Ἄς γίνῃ μιὰ συνεταιρική ὀργάνωση, ἃς ὀργανωθῇ συνάμα καὶ τμῆμα δανειστικῆς βιβλιοθήκης—μπορεῖ, στὸ κάτω· κάτω καὶ κάποιο ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα μας νὰ θέλῃ νὰ δημιουργήσῃ αὐτὸ τὸ τμῆμα καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἔχει σύμβουλό του αὐτὸ τὸν ὀργανισμό, πού θ' ἀποβλέψῃ σὲ κοινὸ ἴσως μικρότερο ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, ἀλλὰ περισσότερο σίγουρο καὶ φανατικό. Ἄν ὑπάρχει πάλιν καμιά ἄλλη σκέψη πρακτικώτερη, ἃς διατυπωθῇ. Ἐκεῖνο πού μ' ἐνδιαφέρει καὶ θὰ ἐνδιαφέρει φανατίζομαι καὶ πολλοὺς ἄλλους, εἶναι πὼς θὰ κατορθώσουμε μόλις δοθῇ ἡ εὐκαιρία καὶ μόλις δημιουργηθοῦν οἱ κατάλληλοι ὁδοὶ, νὰ διανύσουμε, γοργότερα ἀπ' ὅσο θὰ μᾶς τὸ ἐπέτρεπε ἡ παλιὰ βιβλιοεισαγωγικὴ ἀσυνδοσία, τὴν ἀπόσταση πού μᾶς δημιούργησε ἡ ἔλλειψη τῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὴν παγκόσμιον σκέψιν.

Τὰ πέντε πολεμικὰ χρόνια ὑπῆρξαν γόνιμη ζύμη γιὰ τὸ παγκόσμιον πνεῦμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀπὸ πῆλξαις πού μᾶς φτιάνουν ἀραιὰ καὶ ἀποσπασματικές, θὰ πρέπει νὰ συμπεράνουμε πὼς θὰ βρεθοῦμε μπροστὰ σὲ δρόμους ἀνοιγμένους ἤδη καὶ πού ἐμεῖς μόλις κἂν ὑποπτευόμαστε. Ἡ βία καὶ ἀνακατεμένη μὲ τὸ αἷμα συνάντηση τοῦ δυτικοῦ καὶ τοῦ ἀνατολικοῦ πνεύματος κυοφορεῖ κάποιο ἀμάλγαμα πολιτισμοῦ πού θὰ πρέπει νὰ συλλάβουμε τὴν ἐννοιά του μέσα στὸν πυρετὸ τῆς γονιμοποίησης. Τὸ πνεῦμα μας θὰ κεντριστῇ ἀπὸ τὸ σπέρμα πού θὰ χυθῇ μέσα στὴν ψυχὴ μας γιὰ νὰ μᾶς κάνει ταυτόχρονα κοινωνοὺς τῆς μεγάλης ἀγωνίας τοῦ μεταπολεμικοῦ ἀνθρώπου. Ἀπὸ τὴ στιγμή τούτη θὰ ἔχουμε ἤδη προχωρήσει ἀρκετὰ γιὰ νὰ μποροῦμε τοῦλάχιστο νὰ διεκδικήσουμε τὴν τιμὴ τῶν συνδριπόρων. Ἄλλοιὼς θὰ μείνουμε, ὅπως ἐμείναμε ἄλλοτε γιὰ ὀλόκληρες δεκαετίες, ἀχρηστοὶ οὐραγοὶ καὶ ἴσως ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὅλην ἐθνικὴν μας ζωὴ καθυστερημένοι.

ΑΙΜ. Χ.

Τὰ ὀγδόντα πέντε χρόνια τοῦ Γεωργίου Δροσίνη.

Ὁ «Σύνδεσμος Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» γιόρτασε στίς 23 Μαΐου τὰ ὀγδόντα πέντε χρόνια τοῦ Γεωργίου Δροσίνη μὲ μιὰ πικρὴ συγκέντρωση στὸν «Παρνασσό», ὅπου συναντήθηκαν οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νεώτεροι φίλοι τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τίμησαν ἕναν πνευματικὸν ἀνθρώπου τῆς περασμένης γενεᾶς. Ἐπειτ' ἀπὸ τοὺς θερμοὺς λόγους τοῦ κ. Ἰππ. Καραβία, προέδρου τοῦ «Παρνασσοῦ», τοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου, γεν. γραμματέα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ κ. Μιχ. Μαντούδη, διευθυντῆ Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ἔκαμαν ἀνάλυση καὶ τοποθέτηση τοῦ ἔργου τοῦ Γεωργίου Δροσίνη στὴν ἐποχὴ του οἱ κ. κ. Σπ. Παναγιωτόπουλος, Στέλιος Σπεράντζας, Ι. Στογιάννης καὶ Γ. Σταμπολῆς. Μίλησαν μὲ ἀγάπη κ' ἔπειτ' ἀπὸ στενὴ

γνωριμία μὲ τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ. Θὰ εἶχαμε μόνο νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνουν περισσότερο σὲ ὅ,τι ἐπρόσφερε ὁ Γεώργιος Δροσίνης καὶ λιγότερο σὲ ὅ,τι δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ δώσει. Ἄλλο κριτικὴ, ἄλλο διάλεξη γιὰ ἕναν πεθαμένο λογοτέχνη, καὶ ἄλλο τιμητικὴ ἐκδήλωση γιὰ ἕναν ποιητὴ πού ζεῖ καὶ βρῖσκαται κάτω ἀπὸ τὸν ὀμιλητὴ ἢ τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, κοντὰ στὸ ραδιόφωνο... Χ.

Μιὰ προσφορά.

Ἐνα πολυσήμαντο γεγονός: ὁ κ. Νίκος Κοζαντζάκης, ἔπειτ' ἀπὸ προετοιμασία πού ἔγινε γοργότερη μέσα στὴν κρίσιμη αὐτὴ ἑλληνικὴ ὥρα κ' ἔφτασε πιά σὲ σταθερὴ ἀπόφαση, πέρασε ἀπὸ τὴν πνευματικὴν στὴν πολιτικὴν ζωὴ τοῦ τόπου. Ὅχι γιὰ νὰ μείνει, ὄχι γιὰ νὰ κάμει κόμμα, ἀλλὰ γιὰ νὰ σταθεῖ μέσα σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κρίσιμη ἑλληνικὴν ὥρα σὰν εὐεργετικὴ, σὰν ἐξυγιαντικὴ παρουσία. Διοβάσαμε τὴν καθαρὴ, τὴν τίμιον συνέντευξή του στὴν «Ἀκρόπολη» (29 καὶ 30 Μαΐου),— ὀλοκληρωμένους πεποιθήσεις, φανεροὺς ἐπιδιώξεις, χωρὶς κενὰ καὶ ἵπποσουμένα,— καὶ προσέξαμε τὴ σχετικὴ ἀρθρογραφία τῶν ἐφημερίδων. Κι ἂν ἡ «Νέα Ἑστία» ἦταν πολιτικὸ περιοδικό, θὰ εἶχαμε πολλὰ νὰ ποῦμε. Τίποτα ὅμως δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὑψώσουμε, γιὰ νὰ τὴν δοῦν καὶ ὅσοι δὲ θέλουν νὰ βλέπουν, νὰ ὑψώσουμε τὴν εὐφύτερη ἐννοια πού ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφαση τοῦ κ. Νίκου Κοζαντζάκη: ὁ πνευματικὸς μας κόσμος κάνει τὴ συμμετοχὴν του στὸν μέγαν ἀγῶνα, πολιτικὸν καὶ κοινωνικόν, γιὰ τὴν ἀνασυγκρότησίν μας μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς κορυφαίους του. Κι αὐτὸ εἶναι μιὰ προσφορά, μιὰ πολὺτιμη προσφορά. Χ.

Ἡ Στέγη.

Ἡ «Ἑταιρία Ἑλλήνων Λογοτεχνῶν» κέρδισε μιὰ μάχη πού ὀπωσδήποτε δὲν ἔπρεπε νὰ χαθεῖ: ἔπεισε τὴν Κυβέρνηση νὰ παραχωρήσῃ τὴν «Κάζα νε' Ἰτάλια» γιὰ τὴν στέγαση τῶν λογοτεχνικῶν καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν μας ὀργανώσεων. Ἐνα πρῶτο βῆμα. Μένουν ὅμως νὰ γίνουν ἀκόμα πολλά. Καὶ μέσα ἀκριβῶς σ' αὐτὸν τὸν κερδισμένο χῶρον: διαλέξεις, γιορτές, ὅ,τι μπορεῖ νὰ πανηγυρίσῃ σήμερα τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Εἰρήνης. Χ.

Πνευματικοὶ δεσμοί.

Ἄν ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μένει ἀνίσχυρη ἀνάμεσα σὲ λαοὺς πού χωρίζονται ἀπὸ παλιούς καὶ πάντα ἀνεξόφλητους λογαριασμούς, εἶναι ἀληθινὰ γόνιμη ὅταν ἐργάζεται γιὰ δύο χῶρες πού ἔχουν ἀκατάλυτους δεσμούς κ' ἔτυχε νὰ ζήσουν καὶ ν' ἀγωνιστοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια Μοίρα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τὸ βλέπουμε ἄμέ-